

אורח לא-צפוי

תורנטון בורג'ס – הריסון קאדי

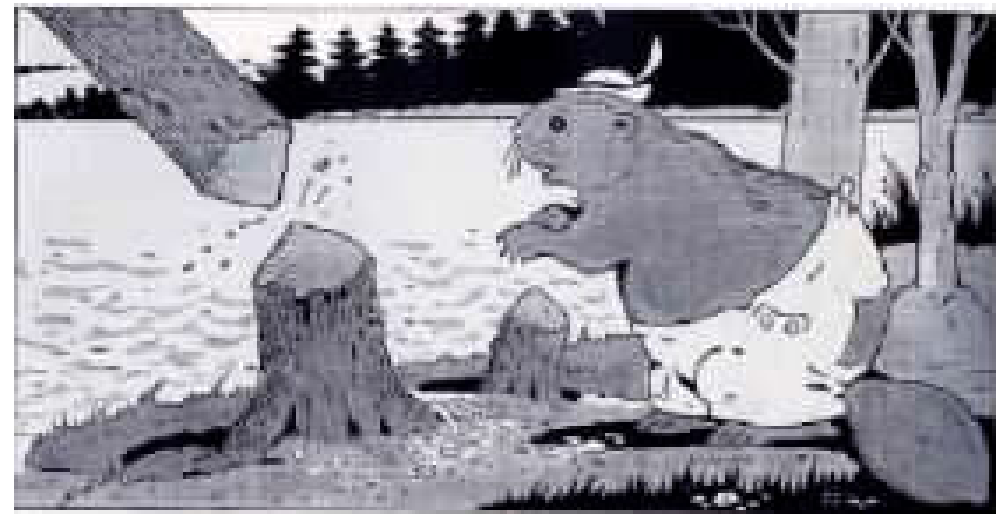

פדדי הבונה

למרות שנראה כמו חוטב עצים
הבונה הוא מהנדס של ממש.
הוא חופר תעלות, בחור חכם,
יודע לבנות סכר עמיד ויציב
לרוחב הנהר, כדי ליצור אגם,
ואז בונה לו בית, מיד מאחור.
וכדי לסמן סכנה ללא דיחוי
הוא מכה בזנבו על פני המים.

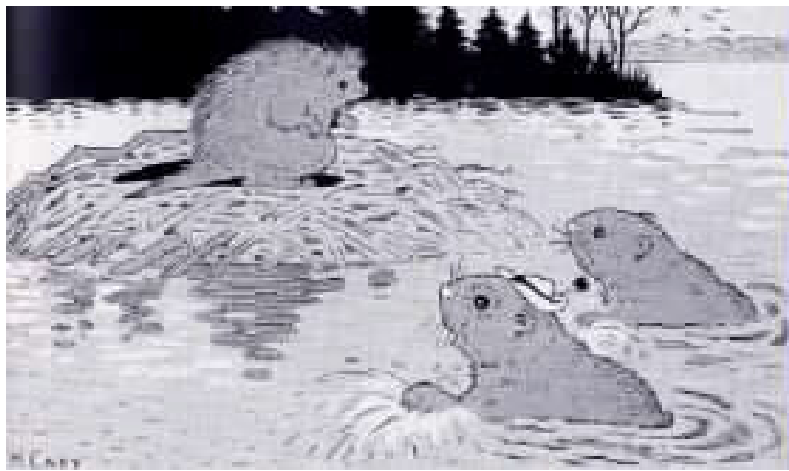

בחורף הבונים נזונים מקליפות עצים שהפילו,
ושאגרו בערמות תחת המים.
פדדי הביט אל ביתו התת-מימי. הוא שרק.
הייתה זו שריקה שקטה וגברת פדדי מיד
הופיעה לצדו.

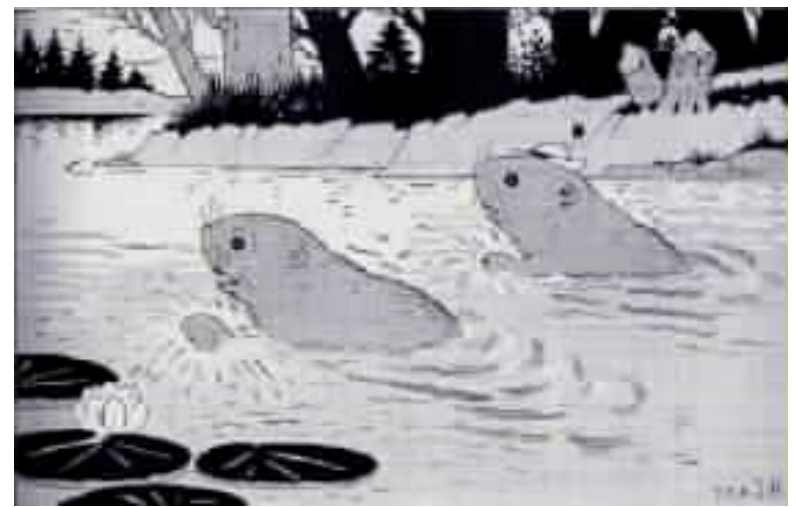

פדדי הבונה נגס בשבב האחרון של העץ אותו
הוא כרת. העץ התחיל לפול באטיות. פדדי
הרים את זנבו הרחב והעבה והכה בו חזק
באדמה. את קול המכה ניתן היה לשמור
למרחק. זה היה סימן אזהרה לגברת פדדי
שעבדה לא רחוק משם. הוא אמר לה לזוז
מהמסלול בו העץ עלול ליפול. ומיד אחר כך
הוא חזר אל העץ עצמו והתחיל להוריד את
הענפים.

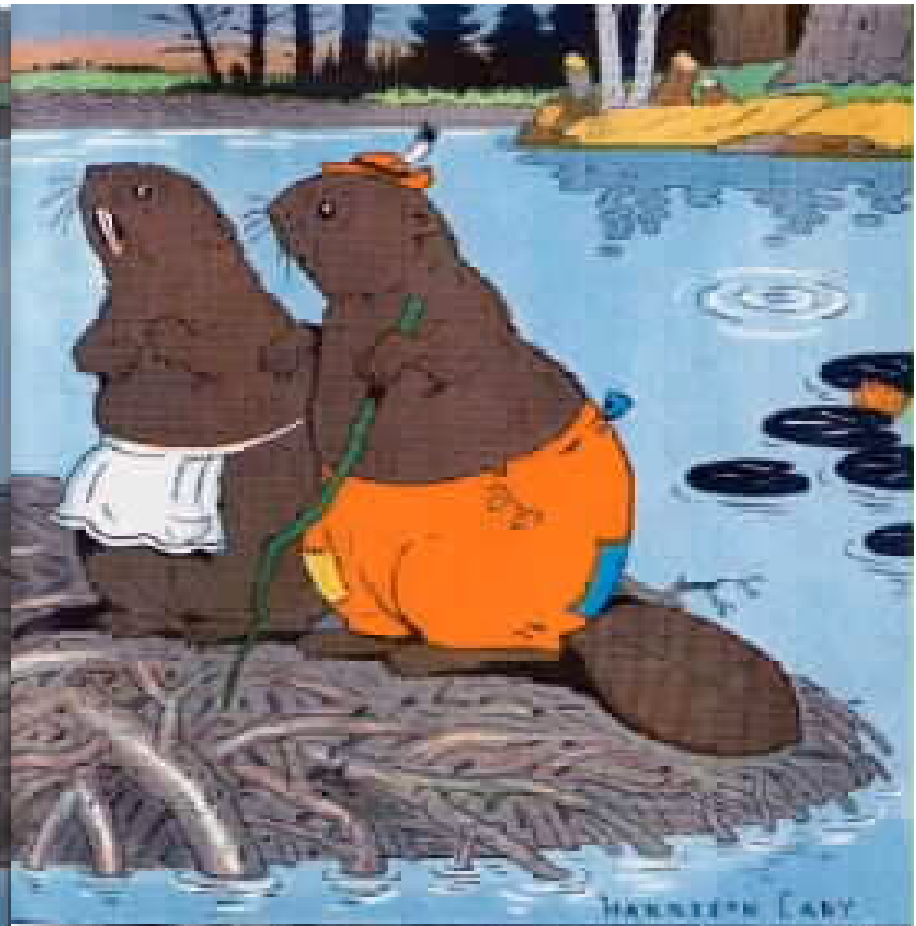
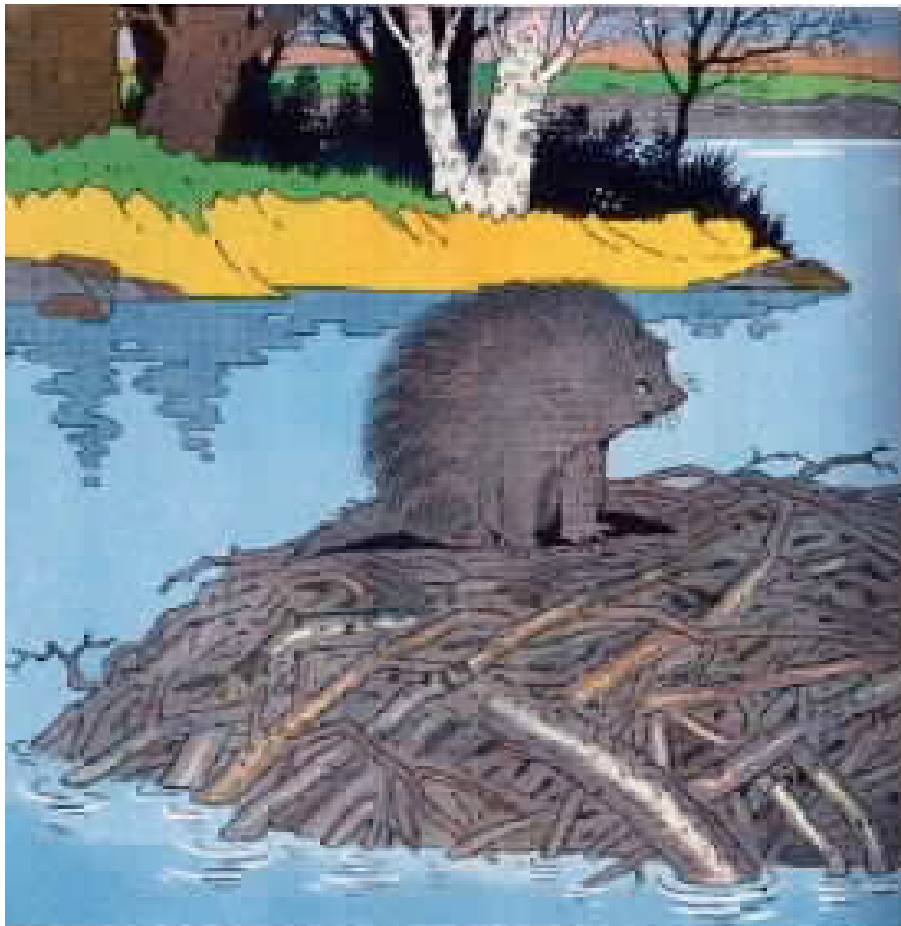
פדדי משך ענף אחד לקצה המים. הוא רצה
לשחות אתו לערמת המזון אותה הוא וזוגתו
בנו ליד ביתם במים.

זר מסתובב סביב ביתה כשהיא לא שם. פדדי שחה מיד אחריה. "הפרווה שלו שחורה מדי כדי שזה יהיה בונה" חשב פדדי כשהתקרב קצת "הוא הבונה השחור ביותר שראיתי אי-פעם." הם עצרו והביטו על הזר שישב על גג ביתם. לא, אדוני, זה לא בונה. אז מי זה יכול היה להיות?
הייצור האחרון שעליו יכולתם רק לחשוב! זה היה פורקי הדורבן!
פדדי שרק מופתע. "הי!" הוא קרא "מה אתה עושה על הבית שלי?"
"אני נח כאן, ואם זה לא מוצא חן בעיניך, תוכל ללכת מכאן" ענה פורקי מחמיץ פנים.

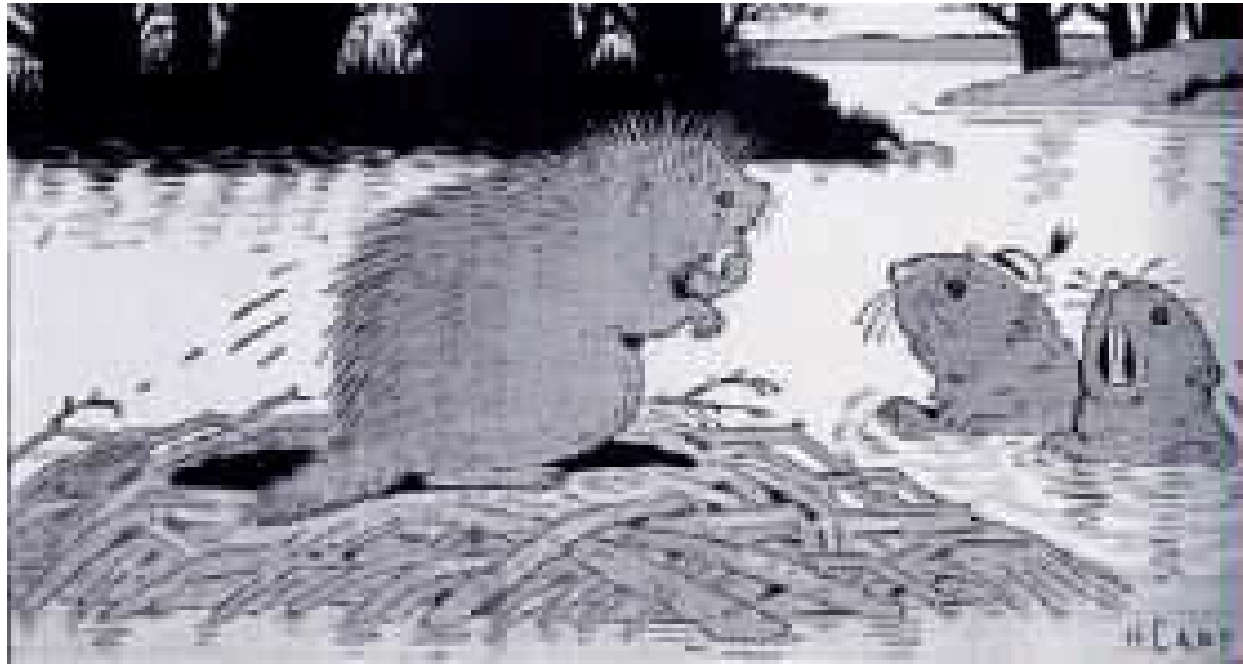

"מה קרה?" היא שאלה.
"האם את לא רואה?" אמר פדדי.
"אכן, מישהו מטפס על גג הבית שלנו" היא קראה "מי זה יכול להיות?"
האמת היא שעיני פדדי הבונה הם לא טובים כפי שהעיניים של חיות אחרות שביער. האוזניים וחוש הריח שלהם טובים הרבה יותר. הם הניחו שהאורח שלהם זה בונה אחר, כי לא ראו אותו טוב.
"לא ידעתי שבסביבה גרים בונים אחרים"
אמר פדדי "מעניין מאין הגיע הבחור הזה."
גברת פדדי גלשה לתוך המים. היא שחתה ישר לכוון הבית. לא מצא חן בעיניה שמישהו

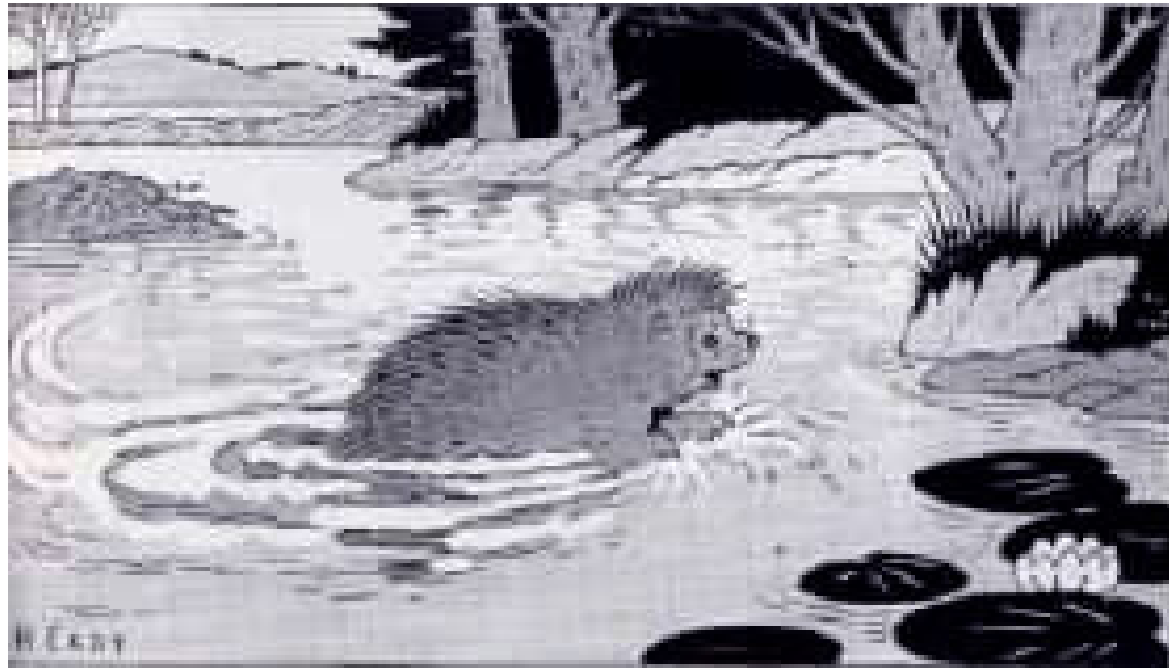
"עכשיו אתה יודע. למה שלא אשחה? אמור לי" ענה פורקי בעצבנות מה.
"אינני יודע" הודה פדדי "רק חשבתי שאינך שוחה, וזה הכל. אני מבין שאתה יודע גם לצלול ולשחות תחת המים."

פדדי לא ידע מה לומר. הוא הסתכל על מאות המחטים החדות במעילו של פורקי. הוא ידע מיד שלא כדאי להתווכח איתו.
"לא ידעתי שאתה יודע לשחות" אמר פדדי רק כדי לומר משהו.

גברת פדדי נתנה אנחת רווחה. טוב היה לדעת שהדורבן לא יכול לשחות תחת המים. "אילו הוא ידע לצלול" חשבה לעצמה "היינו צריכים לעזוב את הבית."
"תנוח כמה שרק תרצה, ידידי פורקי הדורבן" אמר פדדי הבונה בנימוס, "תנוח כמה שתרצה."

"אף פעם לא אומר דברים שאינם אמת. אני לא יכול לצלול ואינני שוחה תחת המים. וגם אינני רוצה לעשות זאת" השיב פורקי הדורבן. "אז לא אוכל להזמין אתך לביתי כי הדלת, כפי שאתה רואה, נמצאת תחת המים" אמר פדדי.
"פנים ביתך לא מעניינים אותי. אני רק נח כאן בחוץ וזה הכל." נהם פורקי.

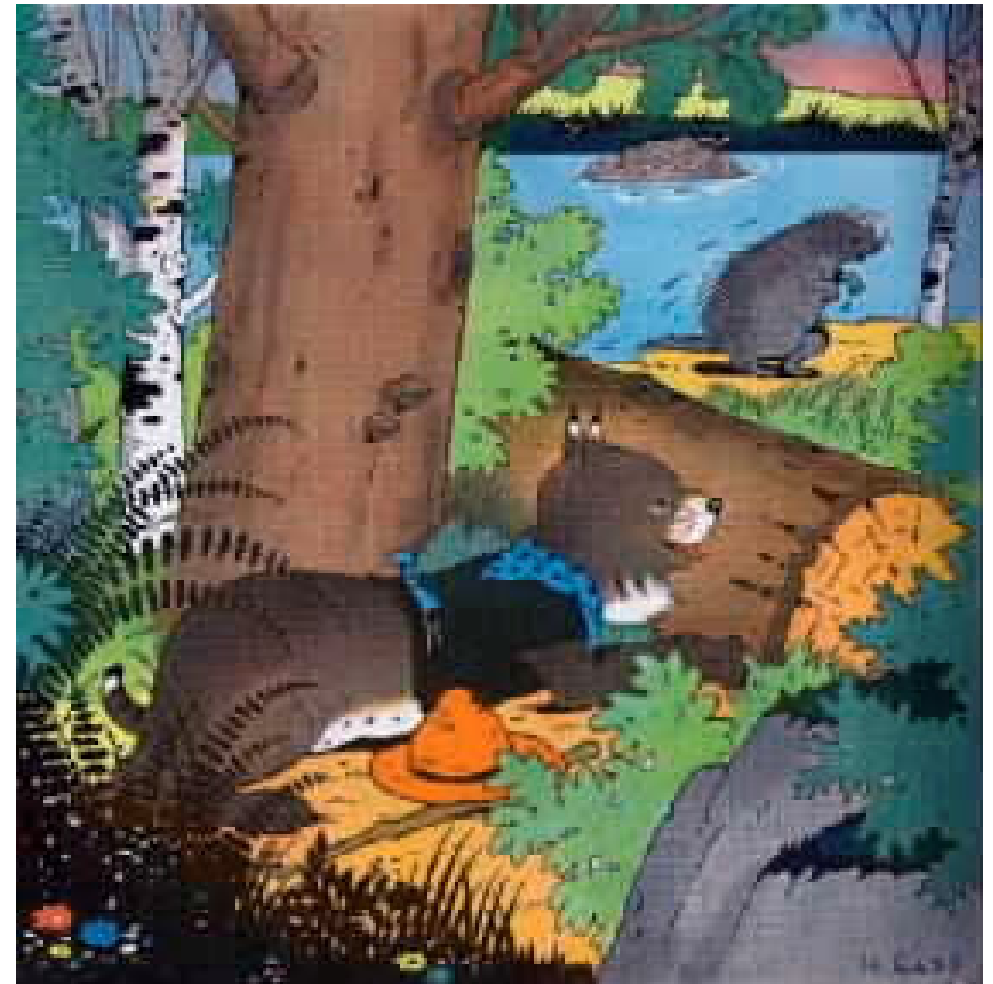

פורקי הדורבן לא מיהר. הוא שחה באטיות. הוא אומנם לא שחיין גדול, אך הוא יכול להגיע למטרתו. פדדי וגברת פדדי שחו אחריו. כעבור זמן מה פורקי הגיע לחוף. ובדיוק אז יובלר, חתול הבר, בא לחוף כדי לשתות. הוא ראה את פורקי הדורבן אך לא הכיר אותו, כי עוד אף פעם לא ראה אותו במים.

פורקי רק נחר והתנער קצת. אחדים מהמחטים של מפרוותו נפלו, אבל אף אחד לא שם לב לכך. בסוף הוא ירד מגג הבית והתחיל לשחות לחוף. זה היה מראה משעשע, כן באמת כך. פדדי וגברת פדדי גיחכו, אך לא הבינו איך הוא יכול להחזיק גבוה כל כך על פני המים. הם לא ידעו שכל אחד אלפי המחטים שעל גופו הם חלולות ומלאות אוויר. לכן הוא כמעט והלך על פני המים.

פורקי הדורבן עלה לחוף. הוא ניער את עצמו.
מים מגופו התיזו סביב והמחטים שלו רעשו.
יובלר, מוכן כבר לקפיצה, שינה את תוכניתו.
מנהימותיו אפשר היה לחשוב שהוא מאשים
את פורקי על היותו דורבן. הוא הסתובב והלך
משם בכבוד מעושה.

פם! פם! שני זנבות שטוחים היכו חזק במים.
אלה היו פדדי וגברת פדדי ששמחו על
כישלוננו של יובלר, חתול הבר, ממנו פחדו
ואותו שנאו. ואז הם שחו חזרה אל ביתם
באגם ועלו על הגג.
"אוך" זעק פדדי. הוא דרך על מחט אחת
ממחטי פורקי הדורבן.
"אוך" זעקה הגברת פדדי. היא דרכה על
מחט שניה.

"אינני יודע איזה ייצור זה, אך זה כלל לא
חשוב" חשב "באתי הנה כדי לשתות וכרגע
נראה שאוכל גם לסעוד." הוא הסתתר אחרי
גזע עץ שעל האדמה, ליקק את שפתיו ועיניו
ברקו ברעב וצפייה.